

Oğluma

Ömer, yavrum! Bu bir kaç söz babandan bir nasihattır.
 Vazîfen, evvelâ Allah'a îmandır, itâattır.
 Eğer Kur'an ve Peygamber senin rehberlerin olsa
 Mükedder olma hiç dünyâ karanlıklarla hep dolsa...
 Vücûdun çekse bin zahmet de kalbin mutmaindir ya,
 Senin dünyân apaydınlık, şu yer cennet olur gûyâ.
 İbadetten alırsan zevk akar ömrün saâdetle.
 Sevabdâr addolur sâir mübâh işler bu suretle.
 Dilin kalbinle bir olsun, hakîkatten sakın şaşma.
 Edebdir en büyük ziynet, hudûdundan biran aşma.
 Bugün dünden birazcık fazla git, durmak yakışmaz hâ!
 Zarar say sen, geçen günler müsâvî olsa, denk olsa...
 Muvaffak olmak istersen uyarsın âdetullâha;
 Sabır senden, sebat senden, zafer âittir Allâh'a.
 Elin, ağzın, gözün, aklın çalışsın Hakk'a hizmette;
 Eşin-dostun, konun-komşun bulunsunlar selâmette.
 Hayâtın hassasındandır süreksiz bir faâliyyet;
 Atın şevktir, kılıcın hak, suvârî kahraman himmet...
 En evvel ye'se rastlarsın... Hücûm etmez o erkeğe.
 O pek sinsî bir illettir, durur karşında ürkekçe.
 Fakat-dikkat! Büyük düşman o mel'un; vur, yanıştırma!
 Dilin «lâ taknetû» derken çalış, bir lahza boş durma.
 Gözünden çıkmasın gâyen, elinden düşmesin dizgin;
 Yolun pek sarp, atın yorgun, gerin göldür, önün engin.
 Tefevvuk meyli ihlâsın amansız zehridir, dikkat!
 O his nefsin hevâsından; tereddütsüz kopar, çek at!
 Livehillâh çalışmazsan o istibdâd eder isgâl;
 Okun, zırhın, atın, gürzün.. hülâsâ hep gider derhâl...
 Hedefler merdiven olmuş, bu dünyâ iktiza'ından
 Merâtibden eğer atlarsa, mümkündür, düşer insan...

Düzelmez her işin birden sabırsızlık da göstersen.
 Selâmettir sonun oğlum, metin ol, yılma erkenden.
 Durur karşında dağvârî o binbir türlü ma'siyyet,
 Musîbetler.. ibâdetler.. sabır göster, tahammül et.
 Kulak versen, ne der Kur'an —İlâhî ses— bu mevzûda,
 Duyarsın: «Vasbirû..» ma'nâya dikkat et, getir yâda...
 Hatırlatmak vazifemdir; nasıl doğmuştun? Üryandın.
 Berâber olmasaydık biz, sen oğlum, pek perişandın.
 Bu bir fitrî esastır: kimse cem'iyyetten ayrılmaz.
 Beşer yalnız yaşar dersen, ne mümkün, hiç kolay olmaz...
 Düşüncen kendi kaygın olmamak lâzım esâsında.
 Şahıs ekser bekâ bulmaz mı bir nev'in bekâsında?
 Bu yüzden halka hizmet et, olursun nâsın ahyârı.
 Mükâfâtın mukadderdir; çalış, hiç ummadan kârı.
 «Yatar âlem çalışmazken benim harcam mı hep gayret?»
 Diyorsan, yanlış evlâdım... Nasıl ben eylemem hayret?
 Demez miydik: «Tevekkelnâ al-Allâh» biz, unuttun mu?
 Tevekkül sa'ye mâni'dir sanıp sırtüstü yattın mı?
 Sebebler bir anahtardır, mürâât eylemek lâzım.
 Kalırsın ellerin böğründe şaşkın sonra evlâdım.
 Nedir hâlin? Ayak altında çiğnenmek midir hakkın?
 Dikil bir bak! Perişandır asırlar var senin hakkın.
 Yetiş! Kalk, haydi! Hârunlar, çocuklar, yaşlı erkekler,
 Vatan, millet, bütün dünyâ çalışmadan hayır bekler.
 İlâhın karşındayken nefis âcizdir, âmennâ!
 Fakat, bir iş verilmişkenki aczin sahtedir, kanma.
 «O gitsin, iy' yapar.» dersen, tevâzûn abes, yersiz.
 Ne âlâ iş bu tenbellik... Çalışsın el, yiyin hep siz...
 Eğer sen Hakk'a bağlıysan zarar vermez sapıklıklar.
 Bırak, çek git; yolun sâlim, hidâyetten ışıklar var.
 Şu söylemiş, bu böyleymiş, zaman geçmiş, asır başka
 Diyenler pek çok aptaldır; sözün geçmez, hiç uğraşma.
 Senin Rabbin nasıl emretse aynen yap, kusûr etme.
 Bir O'ndan kork, O'dur Mevlân. Çalış, aslâ fütür etme.
 Vazîfen Hakkı tebliğdir, yaparsan kalmıyor borcun.
 Hidâyet Rabbinin hükmündedir elbet, değil harcin.
 Görürsen münkerattan nehyedersin iktidârınca.
 Vasattan sapma her hâlinde, kal dâim kararınca.
 «Rahat zahmette» denmiştir. Bu söz saklar büyük hikmet.
 Araştırsan alırsın ders, bulursun belki bin ibret.
 Atâletten doğar binbir sefâletler, rezâletler;
 Bu yüzden işlenir alçakça her gün çok cinâyetler.
 Yağar artık felâketler: yakar, sarsar, boğar, çiğner;
 Nihâyet târ ü mâr eyler, rezil eyler, zelil eyler.
 Buyurmuş: «Leyse lil insâni illâ mâ seâ» Allâh.
 Bu böyleyken nasıl tenbelce yangelsin ibâdullâh?
 Hayat dersânesinden aldığım dersin hülâsâsı,
 Usandıysan, bu son sözdür: kazan, kaybetme ihlâsı...
 Ve azmettin mi sen bir kerre, dönmek yok yolundan hiç.
 Meded istersen Allah'dan.. ne beklersin kulundan: hiç.